

stykke i Stedet for en Helhed, som det vel nu har Udsigt til at blive.

Jeg har endnu nogle faa Ord at sige og atter her i Tilslutning til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det drejer sig om det Forslag, der er stillet af Socialdemokrater og Radikale om at genoptage Bevillingen til Folkeuniversitetetsforeningen. Jeg har tidligere udtalt mig sympatisk for Forslag fra samme Side om at genoptage Foredragsbevillingerne, men jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er endnu mere Grund til at genoptage denne Bevilling, og det af lignende Grunde, som jeg har anført paa andre Steder. Dette er nemlig en Organisation, som man kan slaa i Stykker, og som man ikke let kan skabe igen. Foredragsforeningerne ere ikke nogen Organisation. Naar man i Haandværkerforeningerne, som jeg er kendt med, lader være at benytte Statstilskuddet 1 Aar, 2 Aar eller 5 Aar, kan man uden Vanskelighed igen benytte det paa ny det 6te Aar. Der er her ingen Organisation, og der er ingen Organisation nødvendig, saa den Virksomhed kan man lægge hen midlertidig, hvis man i det hele vil lægge den hen, for man kan ogsaa selv midlertidig bekoste det helt eller delvis. Men for Folkeuniversitetet er der skabt en Organisation, som man ikke paa den Maade kan standse, uden at den ødelægges. Man vil maaske indvende overfor mig, at Bevillingen har været standset et Aar. Men Virksomheden har i Virkeligheden ikke været standset. Jeg ved i alt Fald, at her i København — og jeg tænker, det samme gælder det øvrige Land — har Virksomheden været fortsat ved, at Deltagerne i den have udført deres Arbejde gratis, hvad man dog ikke kan forlange, at de i Længden skulle gøre. De have gjort det, fordi det forekom dem at være til ubodelig Skade, om Virksomheden helt skulde standse. Jeg vil her gentage den Henstilling, jeg ved tidligere Lejlighed har rettet til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds — og jeg haaber her at have bedre Held, fordi jeg, enten jeg nu er for sangvinsk eller ej, tror, at der er flere Medlemmer af Udvalget, der nogenlunde tænke som jeg —, at vi ikke nu stemme om Sagen, men at Ændringsforslaget tages tilbage med fuldt Forbehold af at stille det igen til tredie Behandling. Jeg er sangvinsk nok til at tro ret stærkt paa den Mulighed, at der mellem anden og tredie Behandling kunde samles et Flertal om at bevare denne Bevilling.

Ovesen: Jeg har tilladt mig udenfor Betænkningen at stille Ændringsforslag an-

gaaende Bygning af to Kirker i min Valgkreds. Denne Sag er ikke helt ny. Den er bleven omtalt her i Tinget gennem flere Aar og blev ogsaa fremdragen af mig ved Finanslovens første Behandling, idet det var en Skuffelse for mig, efter hvad der var gaaet forud — hvilket jeg senere skal komme tilbage til —, at der ikke fandtes nogen Bevilling i denne Henseende paa det foreliggende Finanslovsforslag. Sagen har staaet paa i adskillige Aar, idet det er nogle Aar, siden Befolkningen i de paagældende Sogne har været færdig med de Ting, der fordres: Plads til Kirke og Kirkegaard og de Penge, der skulle bruges. Befolkningen har da ogsaa haft Haab om at faa disse Kirker byggede for Aar tilbage.

Naar jeg, hvad jeg maa indrømme, ved Finanslovens første Behandling omtalte Sagen en Smule spagfærdigt, gjorde jeg det af to Grunde. For det første, fordi jeg ømmede mig noget ved i stærke Ord at kalde paa Bevillingsmyndigheden, al den Stund vi nu have forhandlet saa meget om det saakaldte Sparesystem, og jeg havde tænkt mig, at Beparelser i Statshusholdningen maatte dog fremkomme derved, at de forskellige Medlemmer indskrænkede deres Krav saa meget som muligt. Jeg er imidlertid bleven belært om, at paa dette Omraade behøver man ikke at være spagfærdig. Naar det kan gaa saa vidt, at selv de Medlemmer, der have siddet i Sparekommissionen og tilraadet Beparelser, kunne her i Tinget forlange Bevillinger givne, som de have foreslaaet enten strøgne eller nedsatte, tror jeg, at man ikke behøver at tage sig det saa nøje i den Retning. Men, som sagt, det har været min Mening, at man ikke skulde være altfor fordringsfuld. Dernæst udtalte jeg mig af den Grund lidt spagfærdigt og ikke særlig udtømmende om Sagen, at den, som før sagt, har været omtalt flere Gange, og jeg havde det Indtryk — dels efter de Udtalelser, som den højtærede Minister har fremsat her i Tinget, dels efter de Udtalelser, han har fremsat til mig —, at den højtærede Minister stillede sig velvillig til Sagen. Derfor mente jeg, at jeg ikke behøvede at slaa saa stærkt paa under Finanslovens første Behandling, men at jeg kunde nøjes med at minde om Sagen, idet jeg saa haabede paa, at den højtærede Minister og Udvalget mulig mellem første og anden Behandling kunde optage Spørgsmaalet. Deri er jeg imidlertid bleven skuffet. Folk paa de paagældende Steder, Videbæk og Brejning, have, som naturligt er, rettet stærke Opfordringer til mig om at føre Sagen frem og faa den fremmet, og de have haft nogen Grund til at